

Διάβαζα το ρεπορτάζ για το Eurogroup στη Ρίγα. Το, πως έφτασε με C130 ο πρωθυπουργός και οι συνεργάτες του, διότι τα αεροσκάφη που χρησιμοποιεί ο πρόεδρος της κυβέρνησης, ήταν καθηλωμένα λόγω συντήρησης(;), την επιμονή του Γερμανού υπουργού επί των οικονομικών σε εμπρηστικές δηλώσεις, τις ελπίδες της Ελληνικής πλευράς σε τετράμηνη ανάσα, τις νουθεσίες των εταίρων μας και το κυνήγι αυτής της τεράστιας χίμαιρας, της ανάπτυξης.

Την ίδια στιγμή, ηχούν πανηγυρικά οι σάλπιγγες της μεγαλειώδους προτίμησης των Τουριστών για την Ελλάδα. Τόσο τοις εκατό η αύξηση της κίνησης στο ΕΙ. Venizelos, ήρθε το τρίτο μεγαλύτερο κρουαζιερόπλοιο στον Πειραιά, έδεσε το τέταρτο μεγαλύτερο στο Ηράκλειο.

Ταυτόχρονα βγαίνουν οι Ευρωπαϊκές φυλλάδες και συνιστούν στους ταξιδευτές να πάρουν μετρητά μαζί τους, διότι μπορεί τα ΑΤΜ να στερέψουν μέσα στο καλοκαίρι.

Κάθε κανόνας αλληλεγγύης, έχει αντικατασταθεί από απειλές. Κάθε είδος Ευρωπαϊκής ενότητας έχει μετατραπεί σε εκβιασμό. Ο ημεδαπός κεντρικός τραπεζίτης αποκρύβει χρηματικά αποθέματα από την πολιτική ηγεσία της χώρας και η κυβέρνηση δεν μπορεί να τον ακουμπήσει, διότι προσκρούει στις επιθυμίες των εταίρων.

Για να τοποθετηθώ ευθέως, δεν νομίζω ότι ο Ελληνικός λαός είναι ο επιούσιος, ο ο διαλεκτός της πλάσης, αλλά αν ο Δυτικός κόσμος – πολιτισμός οφείλει κάτι σε κάποιον είναι στην κλασική Ελλάδα. Αυτό μπορεί να είναι παρακαταθήκη και κεφάλαιο για μας , αλλά σε καμιά περίπτωση δεν συνιστά υποχρέωση για τους «έξω».

Υπάρχουν πολλά που απαιτούν μεταρρυθμίσεις, διορθώσεις ακόμα και ριζικές αλλαγές. Δημοσιονομικά ήμαστε διάτρητοι και η διαφθορά είναι απειλητικό μέγεθος. Απολύτως δεκτά και κατανοητά όλα αυτά, αλλά ο τιμωρητισμός, η περιφρόνηση, ο ενορχηστρωμένος εξευτελισμός που δέχεται η χώρα, δεν δικαιολογούνται από υποτιθέμενους συνοδοιπόρους στην όποια ευρωπαϊκή ιδέα.

Όχι ότι είναι άγνωστες αυτές οι συμπεριφορές, αλλά οι μεταπολεμικές γενιές δεν είναι και τόσο οικίες, με αυτές.

Ο Νίκος Σβορώνος μας περιγράφει, το 1972, για την περίοδο της αντιβασιλείας του Όθωνα με όρους και γεγονότα που έχουν τόσα πολλά κοινά στοιχεία με το σήμερα.

«Σχεδόν όλο το ποσόν του δανείου των 60.000.000 φράγκων, που παραχωρήθηκε στην Ελλάδα με την εγγύηση των προστάτιδων δυνάμεων, απορροφήθηκε από τις ανάγκες της δαπανηρής, διοίκησης της Αντιβασιλείας, απ' τα βαυαρικά στρατεύματα κι απ' τους τόκους των χρεωλυσιών του δανείου.»

Ενώ μας εξηγεί για την ίδια περίοδο, ότι: *«Το φορολογικό σύστημα δεν διέφερε καθόλου από το αντίστοιχο της Τουρκοκρατίας και μάλιστα ήταν χειρότερο σε ορισμένα σημεία».* Στη συνέχεια, η πτώχευση του 1843, οι αποκλεισμοί του 1850, η κατάληψη του Πειραιά και η επιτήρηση της Ελλάδας μέχρι το 1859, σχεδόν ακύρωναν τα προεπαναστατικά όνειρα. Η Ελλάδα μπορεί να είχε αποτινάξει τον τουρκικό ζυγό, μπορεί να προσπαθούσε να συστήσει ένα σύγχρονο κράτος, αλλά κατ' ουσίαν ανεξαρτησία δεν απέκτησε.

Ο 20ος αιώνας δεν άλλαξε κάτι σε αυτόν τον τομέα, τουναντίον κόμισε εθνικούς διχασμούς, εμφύλιους σπαραγμούς που σε μεγάλο βαθμό υποκίνησαν, συντήρησαν οι Ευρωπαίοι, ενώ διόγκωσε έτι περαιτέρω τις δανειακές υποχρεώσεις.

Στο δεύτερο μισό του, η ιδέα της ενωμένης Ευρώπης κέρδιζε ολοένα και περισσότερο έδαφος για να κλείσει η πρώτη δεκαετία του 21ου με δεδομένη πια, την εικόνα του πως νοείται αυτή η Ένωση.

Στις μέρες μας, βιώνουμε την πρώτη αριστερή διακυβέρνηση αυτού του τόπου. Υπάρχουν πολλοί που αμφιβάλουν και για τα δύο. Ότι δηλαδή, είναι αριστερή και ότι πρόκειται περί κυβερνήσεως.

Δεν είναι μόνον η τύχη της πατρίδας που παίζεται, η υπόληψη, η τιμή της. Είναι και η τύχη της αριστεράς, ως ιδεολογία. Ως ιδεολογία εξουσίας.

Ο στόχος δεν είναι μόνον, ο ισοπεδωτικός οικονομικός έλεγχος που επιβάλουν οι νέες προστάτιδες δυνάμεις, η μετατροπή της Ελλάδας στο τουριστικό περίπτερο της Ευρώπης και η δια παντός οικονομική εξάρτηση. Είναι ταυτόχρονα και ο ενταφιασμός της αριστερής ιδεολογίας ως σύστημα εξουσίας.

Αν και όταν η Ελλάδα σκύψει ολοκληρωτικά, ο μετακαπιταλισμός του 21ου αιώνα θα έχει επικρατήσει τελειωτικά σε όλη την ήπειρο. Έτσι λοιπόν, μετά από πέντε χρόνια λιτότητας που έχουν μεγαλώσει τα ελλείμματα, που έχουν βάλει τον τόπο σε βαθιά ύφεση, που θέριεψαν την ανεργία, που βύθισαν τον πληθυσμό στην φτώχεια και την ανασφάλεια, που περιουσίες αλλάζουν χέρια καθημερινώς, σε ένα πρόγραμμα που δεν βγαίνει, τίθενται ερωτήματα:

Μήπως ήρθε η ώρα για τη Ρήξη και τη Σύγκρουση;
Να είναι άραγε σωστή επιλογή;
Είναι ικανός αυτός το λαός να ακολουθήσει;

Δεν είναι εύκολο να πάρεις μια απόφαση, να αφήσεις πάνω στο τραπέζι ένα γενετήσιο ρήμα, να τους πετάξεις τα χαρτιά στη μούρη και σηκωθείς να φύγεις από τα ευροgroup. Ήταν λιγότερο δύσκολο πριν πιάσει η φετινή άνοιξη, ήταν ακόμα λιγότερο δύσκολο το '12 και πιθανόν εύκολο την άνοιξη του '10 αλλά τότε χορταίναμε με τον μύθο του Αβερελ από την εσχατιά της Πατρίδας. Στη συνέχεια αγοράσαμε πανάκριβα το παραμύθι του ευρώ, της ανάπτυξης και όλο το πακέτο της θλιβερής συγκυβέρνησης.

Τώρα η απόφαση για Ρήξη είναι πιο δύσκολη από ποτέ. Πόσοι από τα 11 εκατομμύρια είναι έτοιμοι να χάσουν συγγενείς γιατί δεν θα έχουν όλα τα φάρμακα που χρειάζονται, να μην έχουν όσα καύσιμα θέλουν για τη θέρμανση, για αυτοκίνητά τους, να μην ξέρουν τι σημαίνει ταβερνάκι, μπαράκι, μπανάκι, να τους ζουν τα παιδιά τους ή οι γονείς τους; Πόσοι είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν ακόμα κάποια τέρμινα της ζωής τους; Κανείς δεν ξέρει πόσος χρόνος απαιτείται μετά το σοκ της πτώχευσης, ώστε να κυλήσει ομαλά η οικονομία. Όπως κανείς δεν μπορεί να πας πεί αν και πότε η Ελλάδα θα ξεφύγει από τον κλοιό των Μνημονίων.

Πόσοι λοιπόν είναι διατεθειμένοι να περάσουν την γραμμή και να διακινδυνεύσουν; Ας δώσω μια πρόχειρη, ενδεχομένως και αυθαίρετη απάντηση. Λίγοι. Όπως λίγοι ήτανε όσοι βγήκαν στο κλαρί από το '42 και μετά, όπως λίγοι ήταν όσοι βγήκαν στην παρανομία από το '67 και εντεύθεν, όπως λίγοι ήταν οι 300 που έπεσαν μέχρι ενός, όπως λίγοι έστεκαν ακλόνητοι στα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Διότι την ιστορία την γράφουν λίγοι. Την διαβάζουν αρκετοί και συχνά οι πιο πολλοί αδιαφορούν. Αυτός είναι και ο καταλύτης της όποιας ηγεμονίας. Η δύναμή της δηλαδή, να μετατρέπει το λαό σε πληθυσμό.
Καλή μας νύχτα και καλή μας τύχη, σε ένα λογαριασμό που δεν βγαίνει, σε μια συναλλαγή με άκαρδους προστάτες, με άσπλαχνες εταιρες και σαστισμένους αριστερούς (;).